

Zklamání.

Kdy se pozemský člověk naučí, aby každou chybu, každou příčinu neúspěchu a nesplnění hledal **u sebe!** Zdá se, že to nikdy nedokáže. Jeho ohled na sebe je příliš velký, avšak jeho svévolné strnulé myšlení je příliš malé a příliš omezené.

Podle dosavadních zkušeností se to nenaučí nikdy, protože **nechce!** I při nejlepším a největším chtění zůstane v jeho srdci vždy ještě výhrada a tato výhrada je koneckonců vždy jeho milé „já“ s nějakou vlastností, která se ho snaží zadržovat s houževnatostí, která dokonce převyšuje sílu toho nejlepšího chtění.

Hluboko se skrývá toto „já“, tak hluboko, že mnohý člověk má zcela za to, že již neexistuje. Avšak je ještě zde a z úkrytu vysílá škodlivě svá vlákna v takových okamžicích, když to člověk nejméně očekává. Proniká do mnohého a při zvláštních rozhodnutích, která musí být překvapivě rychle učiněna, staví se milé „já“ dokonce mnohdy zcela otevřeně před povinnost svatého splnění!

Pokud to je při silném chtění ke splnění možné také jen dočasně, tak přece to zeslabí účinek vůle splnit a zdrží mnohé vítězství, znesnadní ho nebo ho učiní zcela nemožným.

Takovým byl nalezen člověk při poslední zkoušce. Nikdy se dobrovolně zcela nevzdá své osobitosti nebo přání, ani pod vlivem té nejvyšší bolesti. Toto „já“ má při tom stále ještě co říci a protlačuje se, zejména v lásce, kterou chová k nějakému bližnímu

a kterou staví nade vše, aniž by tato slabost u člověka došla správně k uvědomění.

Člověk musí být tedy v sobě zlomen, aby tím získal možnost postavit v sobě novou stavbu ke cti **Boha**, který jediný vede člověka k pravému štěstí. Dosavadní vedlejší bohové musí se sklonit s ním, nebo být vymýceni skrze úder meče, který bude vynucen lidmi samotnými.

Lidé, jak snadné jste mohli všechno mít, a jak si to ztěžujete!

Nemůžete tudíž alespoň **jednou** o něco povznést své myšlení nad tuto strnulou formu, kterou jste si v průběhu tisíciletí vytvořili, pro jejíž vznik jste dobrovolně obětovali celé věky, jako byste jich měli nadbytek, zatímco věčné zákony tkající ve stvoření vám nemohou dát ani jedinou minutu k promrhání.

Jak si tedy představujete to, co má nyní nastat! Myslíte vůbec někdy na to, aniž byste se při tom opět pečlivě postavili stranou, abyste zůstali nedotčeni vaším zkoumavým pohledem, jak jste to doposud vždy činili, protože váš zvyk nepřipouštěl jednat nebo myslet jinak?

Pohybujte se duchovně jednou poněkud svěžeji, osvobodte se ode všech strnulých forem, které vás drží dole a znehodnocují.

Koloběhu vašeho myšlení schází **život!** Jak se tím nutíte v dobré víře být malými, jak s nejlepším chtěním k dobru škodíte sobě i druhým, ba dokonce jak se dotýkáte toho, co je vám skutečně svatým, to vám chci ukázat jen na jediném příkladu:

Předpokládejme, že nějaký člověk přijde za vědoucím, aby

se prose dověděl, zda svou cestou jde také správně a kam vede. Takový člověk je vždy plný přání a otázek. A vždy lze s jistotou počítat s tím, že mezi všemi otázkami je jen velmi málo skutečně věcných. Velká většina je jen čistě osobní a pozemské povahy.

I když každý vědoucí nerad něco na takovéto otázky říká, protože v Poselství je již vše, co každý člověk pro sebe potřebuje, tak přesto dochází k tomu, že na žádost někdy poodhrne závoj z cesty, která pro tazatele v tkaní zákonů může ještě nastat. Ten se dychtivě chytí řečeného a snaží se pak řídit podle toho tak dobře, jak je toho schopen, avšak vždy jen tím způsobem, kterým si **to on sám** myslí.

Obraz slov, která si při návštěvě vyprosil, zůstává před ním, pevně a neochvějně na něm trvá, až do doby, kterou považuje za splnění. Toto myšlení je však ponejvíce zbudováno na jeho přáních, zformováno podle jeho zcela osobních pojmů, které vždy chce mít pro sebe jako správné.

Často nadejde takto zamýšlený okamžik, aniž by přišlo splnění! Je-li pak člověk dobrého druhu, tak jen potřásaje hlavou bude se užasle, snad malomyslně ptát, jak je to možné, protože on přece pevně věří na všechno to řečené a na to, že se musí naplnit všechno, co vědoucí říká, pokud je skutečně tak vědoucí.

Bude přicházet sám se sebou do rozporu, bude se snad utěšovat tím, že ještě napřed počká, aby viděl, co se ještě stane. V každém případě asi v první řadě dozná jeho víra určitého ochlazení a bude otřesena, pokud nebude schopen nalézt příčinu, která by mu umožnila přenést se přes zklamání.

Je-li však tento člověk zlého druhu, tak se bude posmívat,

bude horlit proti všemu tomu, co je v souvislosti s tímto vědoucím, který ho zklamal, a přirozeně také i proti jemu samotnému. Dokonce strhne do toho i mé Poselství, i když to podává důkaz, že mu on sám ještě nikdy neporozuměl nebo že není schopen nabýt důvěry k **vlastnímu** přesvědčení, krátce, že on sám není duchovně ničím a zůstává podroben všem výkyvům pozemské vnějškovosti. Je to pleva, za kterou se takový člověk sám označuje.

Nemyslí pak více na to, že měl již dříve přesvědčení o Pravdě mého Poselství a jeho hodnoty mohl na sobě i v sobě pocítit. Poselství tím rovněž odloží stranou, i když mu tak mnoho dalo.

Pokusí se ve všech lidech vzbudit pochybnosti. To, co on sám poznal jako dobré a snad na sobě také tak prožil, o tom se nezmiňuje a snaží se také to dokonce ještě změnit v pravý opak. Žádný člověk nemyslí při tom na to, aby napřed správně sám sebe zkoumavě pozoroval a vypátral, zda důvody pro nemožnost splnění řečeného neleží v něm a jeho jednání.

Avšak právě **to** by bylo správnější! Neboť každé nesplnění je vždy jen vinou samotného tím takto zklamaného.

On se přece může změnit již v následující hodině po rozmluvě, čímž znemožní splnění. Jakmile toho, co ho na jeho cestě čeká, co je tedy pro něj plánované, sám nedosáhne, nemůže se to také ve všem naplnit. Místo toho očekává jej za to jiné prožití; neboť prožití samotné jistě přijde, jen formy k tomu se mění skrze vlastní postoj. Tak může nastat místo radosti žal, nebo utrpení se změni v radost, **obojí** však přináší pro něj připravené **prožití jeho ducha**.

Zcela určité mezníky pozemského putování se naplní pro každého **ducha**. Avšak vnější podoba k tomu, příčina, která k tomu dá popud, řídí a mění se vždy podle vnitřního života dotyčného.

Pozemský poutník však vidí při tom jen zevnějšek, **formu**, která zůstává podrobena změně! A proto si sám působí zklamání a pochybnosti.

Představte si jednou obraz: Člověk kráčí po cestě, která ho dovede do Vídně, pokud vždy udrží stejný směr.

Pokud by se zeptal někoho, kdo kraj přesně zná: „Kam dojdu na své cestě?“

Tak **musel** by tázaný samozřejmě říci: „Do Vídně!“

Může také jmenovat některá meziměsta, kterými poutník při tom projde.

Změní-li však poutník během cesty ještě před tímto takto zmíněným cílem z nějakého důvodu svůj směr, tak navzdory jemu řečené pravdě nedojde do Vídně, nýbrž do nějakého jiného města. Snad Paříže, Curychu nebo Říma.

Jakmile na silnici učiní obrat, tak se změní i s tím nejmenším obratem také cíl, a tím i splnění ve svém původním druhu, než jaké by bylo při prvním směru cesty. Nemá ale pak žádný důvod, aby toho, kdo mu dal vysvětlení, považoval za nevědoucího, nebo dokonce za člověka, který se snaží úmyslně vědění jen předstírat. —

V tomto případě je to tak jednoduché dění, jako je tomu také s každým putováním člověka jeho pozemským bytím.

Pokud se člověk zeptá, kam vede jeho cesta, tak mu může být vědoucím zcela správně řečeno, na které body narazí, ba narazit musí na cestě, na které **v čase své otázky** stojí!

Něco jiného nemůže být člověku nikdy dáno. Vždy jen vysvětlení podle **příslušného** stavu a **příslušného** směru tazatele, protože tento přece, jak každý z Poselství ví, ponechává si vždy pro vlastní rozhodnutí svou svobodnou vůli. Může tedy již několik minut po otázce provést vnitřní obrat, který také musí ihned samočinně změnit cestu a její cíl.

Zamířil-li někdo nejprve do Vídně, a náhle se přitom obrátil k Římu, tak samozřejmě dojde do Říma, a ne do Vídně.

S **duchovními** cestami je to zcela přesně totéž. A ty se projevují také v **hrubohmotnosti!** Neboť ony jsou pro to rozhodujícími.

Říkal jsem často, že ani Syn Boží nemůže člověka **nutit**, aby se stal blaženým, protože svobodná vůle každého lidského ducha pro jeho rozhodnutí nebude zrušena.

Tak mnohý se domnívá být obzvláště velikým ve své víře, když si myslí, že jeho pozemská cesta může být ode mne přesně viděna a že potom to, co mu o tom řeknu na jeho dotaz, **musí** také pro něj bezpodmínečně nastat. A mnohý člověk ukáže se pak tak nevýslovně malým ve své domněnce, že když se něco z toho nesplní, tak také já potom nemohu být podle jeho mínění žádným Božím Vyslancem.

V obou případech ukazuje se pouze nevědomost takto uvažujících o působení stvoření podle svatých zákonů Božích,

kteřé jsou neustále **v pohybu** a každé chtění lidí ihned zachytí, aby ho navázaly na jeho důsledky.

Dokonce ani v soudu nelze přesně předvídat, jak se toto svaté dění na každém naplní. Také v tom spočívá pohyb až do posledního okamžiku. Tak může být zachráněn mnohý, který již platí za ztraceného, a může se ještě zřítit mnohý, který se domnívá, že stojí pevně.

Člověku je zcela přesně určena **hodina**, avšak **druh** účinků se řídí podle **jeho** druhu v okamžiku soudu. Druh určuje vzájemné působení skrze chtění jeho ducha se vším, co na něm ještě lpí.

Kdo se však znovu prohřeší proti Duchu Páně, nad tím je již vysloven ortel a již ho to tlačí k jeho naplnění, takže pro něj již záchrana není možná.

Již během toho, když promlouvám tato slova, vím, že budou lidmi přijata jen omezeně, že přijaté bude jimi ihned také vnucováno do pevné formy. Tím bude řečené oloupeno opět beze všeho o všechnu pohyblivost, skrze strnulé myšlení, které nyní Pravdu nově darovanou rychle pokříví, ještě než se ve vás může přivést k životu.

Tak se mi vede při všech mých slovech. Lidé je nepřijímají tak, **jak to já chci!** A toto vědět přináší vysílení. I kdyby se mi chtělo rozhodnout se, vysvětlovat stále znovu již řečené, tak by tím toho nakonec přece nebylo vykonáno dost, stalo by se to nutným vysvětlováním bez konce, protože lidé stále znovu vytvářejí pro své malé myšlení nějaký nevyjasněný bod. —

Člověk má navzdory své vázanosti na všechny následky

rozhodnutí své svobodné vůle ještě dostatek možností pro pohyb na cestě svého putování bytím ve stvoření, tedy také na zemi. To jak, kde a kdy se všemi svými účinky stojí v mém Poselství, které ve své formě nemůže být falešně vykládáno, pokud se člověk snaží také má **slova** správně prozkoumat tím, že je přijímá **tak**, jak jsou ode mne dána.

Když máte Poselství před sebou, tak se musíte snažit do mých slov se ponořit, přesně podle řazení slov a vět; neboť ona vedou vašeho ducha! Používám vaši řeč v jejím **pravém** smyslu, tak, jak musí být používána, aby byla **živě** zformována, nikoliv však, jak ji zkřivený rozum prohlašuje za správnou a krásnou!

Vy víte, že každé **jméno** člověka obnáší jeho samotného. Člověk **je** to, co říká jeho jméno, ne že se tak jen jmenuje. Jméno je však také **slovo**. A tak, jak toto v sobě skutečně žije a působí, tak žije a působí pro sebe také **každé** slovo vaší řeči!

To však všichni lidé právě tak zkřivili jako svůj rozum. Proto musíte **vy** v první řadě při čtení mého živoucího Slova postavit zcela stranou tyto zkázonosné rozumové hříčky! Nesmíte se pokoušet při tom myslet v **těch** formách, jaké jste si sestavili nebo jak se je jiní pro vás stále znovu snaží vytvářet, nýbrž musíte se nutit nechat na sebe neovlivněně působit druh mých slov a také způsob sestavení mých slov a podle toho je procítit!

Prožijete při tom zázrak, pokud to provedete vážně; neboť **způsob** mých vět dává vám zcela jiné pojmy, zcela jiné obrazy, než by vám dala stejná slova, pokud by byla složena vašim způsobem.

Tuto námahu jste si doposud ještě **nedali!** Vy jste ještě v mé

řeči nepřijali to nové, nýbrž myslíte při tom ještě na obvyklé rozumové základy, které byly v posledních letech změněny, již často se měnily, ano, vy je dokonce používáte ke čtení **mého** Slova.

Řeč v sobě ve skutečnosti nese tolik vlastního života, jakož i každé jednotlivé slovo, že nesmí být hračkářsky přeměňována, aniž by při tom nebyla oslabena v účinku! Budu vás muset naučit nejprve správně chápat a učit používat vaši vlastní řeč, protože také od toho jste se odklonili mudrlantstvím mozku.

Podle cítění našli jste opět zcela správný výraz pro to, co doposud námaha vašeho rozumu chtěla vytvořit, když říkáte, že to je za tím účelem, aby se řeč učinila plynulejší, obvyklejší, a tím mohla být rychleji a snáze čtena.

Plynulost však jde ruku v ruce s rozředěním! Plynulost řeči skrze námahu vašeho rozumu není ničím jiným než **rozředěním** řeči, tím také její síly, oslabením nebo úplným vytracením toho mocného v ní.

Rychlejší a snazší možnost čtení se však týká jen rozumu, aby to měl pohodlnější.

Ve všem spočívá jen nutkání k **povrchnosti**, která tak zle charakterizuje dnešní dobu, jakožto korunu tisíciletí trvajících námahy vašeho rozumu!

Cítění, váš duch, však mluví jinak, což poznáte také z každé věty, která je vám dána ze Světla. Obdrželi jste jich z něj tak mnoho, a přece jste se z toho nic nenaučili.

Pohleďte na mne a řiďte se podle mne! Takové bylo mé

volání od počátku. Přináším vám to **nové**; neboť **všechno** se má stát novým podle svaté vůle Boží, také používání řeči, která se nebude smět formovat k povrchní rozpravě!

Poněvadž se však nyní správný způsob řeči zdá cizí, tak na něj tak mnohý člověk naráží. Jeden ho považuje za příliš prostý, druhý snad za vyšroubovaný, nebo dokonce v nemotornosti nesprávně použitý a tak podobně, zatímco vám však obnovuje správnost, jak se skutečně **má** používat, aby mohl ožít a živě k vám promlouvat, aby se dotkl vaší duše a byl schopen ji otevřít, nejen lichotit slabostem vašeho povrchního rozumu! Aby se **zachvíval** ve svatém rytmu věčných zákonů!

Ponořte se tedy do způsobu řeči, avšak svým **duchem**, který žádá mnohem víc. Dejte si námahu nejprve mne pochopit ve Slově!

Pokud jste pak nejprve pochopili slova mého Poselství v celé jejich hodnotě, tak znáte také všechny samočinně působící zákony ve stvoření. Pak není pro vás již více žádného zklamání; neboť jste se sami stali vědoucími!